

pojata do obžaloby. Jakmile každé z těchto období vykazuje veškeré zákonnité známky různých trestných činů, není závady vedle § 34, 35 tr. zák., by nebyly podřaděny těmto různým trestním předpisům. Ovšem vytýká stížnost výroku, odsuzujícímu stěžovatele pro zločin podílnictví na krádeži, že činnost dotyčnou, následovavší časově po činnosti, jež uznána za přestupek dle § 477 tr. zák. nutno pokládati za zodpovídání se stěžovatele za vyšetřování, jež bylo zahájeno veřejnými orgány o provedené činnosti. Ohledně 55 kg masa, jež stěžovatel vydal při první domovní prohlídce, bylo tu doznání obžalovaného ve směru § 477 tr. zák.; ohledně zbytku sluší spatřovati v tom, že jej stěžovatel, schovav jej v mezičase mezi oběma prohlídkami, při druhé prohlídce zapřel, jen popření činu osobou stíhanou, jež může míti význam pro výměru trestu, jinak však spadá rovněž pod hledisko § 477 tr. zák., jenž měl býti shledán v nákupu veškerého masa. Byť i osobu, z trestního činu podezřelou, dle zásady v § 202 tr. ř. a § 46 h) a i) tr. zák. nečiní samo o sobě trestnou, když vůči orgánům bezpečnostním, proti ní zakročujícím, čin popírá a předměty, podezření utvrzující, ukrývá, sluší přece uvážiti v tomto případě zjištění soudu nalézacího v rozsudku, že 12 kg masa, o něž dle odstavce druhého rozsudku jde, před druhou domovní prohlídkou, věda již, že z krádeže pochází, ukryl a při domovní prohlídce zapřel, by je pro sebe uchránil. Dle tohoto nešlo stěžovateli, jak stížnost mu podkládá, o to, by odvrátil od sebe podezření trestního činu, nýbrž by se uchoval v držení věci ukradené. Za takových okolností nelze však shledati právně mylným, když soud v jednání tom shledal veškeré známky zločinu podílnictví na krádeži a uznal stěžovatele vinným tímto zločinem.

Čís. 379.

K tomu, by byla vyloučena možnost, nahraditi škodu s účinkem § 187 tr. zák., není třeba, by vrchnost měla již přesně konkretisované vědomí o vině pachatelově, stačí pouhé pŕtahy, odŕvodňující podezření proti pachateli.

(Rozh. ze dne 19. února 1921, Kr I 798/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. července 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II a) c) tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ŕ v o d ŕ:

Dŕvod hmotněprávní shledává zmáteční stížnost v to, že soud nalézací nepřiznal stěžovateli beztrestnost z dŕvodu účinné lítosti (§ 187 tr. zák.), dovolává se toho, že škoda byla nahrazena stěžovatelem teprve po provedené domovní prohlídce. Stížnost dovolává se okolnosti, že šetření konáno bylo proti několika osobám, že v době domovní prohlídky osoba stěžovatele jako pachatele nebyla vrchnosti ještě známa a nezbavila proto prý domovní prohlídka stěžovatele možnosti, by se stal náhradou škody

beztrestným. Avšak předpis § 187 tr. zák. sluší vykládati ve spojení s doplňujícím jej předpisem § 188 tr. zák. Dle prvního odstavce tohoto § jest pachatel beztrestným, jestliže poškozený učinil vrchnosti oznámení o krádeži, na něm spáchané, aniž mohl byť i jen ze vzdálených pŕtahŕ poukázati na pachatele, tento však škodu nahradil dříve, než vrchnost o jeho pachatelství nabyla vědomosti. Dle tohoto předpisu sluší však míti za to, že netřeba ku vyloučení možnosti náhrady škody s účinkem v § 187 tr. zák., by vrchnost měla již přesně konkretisované vědomí o vině pachatelově, jež vůbec před vynesením rozsudku jest vyloučeno; stačí již pouhé, pŕtahy odůvodněné podezření. To však jest zde, když na základě oznámení poškozeného, po případě konaného šetření, došlo k domovní prohlídce u určité osoby, byť i snad vzhledem ku vícečlenné její domácnosti nebylo ještě možno přesně udati, zda právě hlava domácnosti sama neb ve spojení s jinými členy domácnosti nebo snad ti to sami o sobě krádež bezprostředně spáchali.

Čís. 380.

Jde o krádež, nikoliv o zatajení nálezu, přivlastnil-li si pachatel věc uvnitř ohraženého obvodu, jenž náleží poškozenému.

(Rozh. ze dne 19. února 1921, Kr II 5/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Těšíně ze dne 21. července 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 176 II b) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Provádějíc důvod zmátečnosti čís. 10 § 281 tr. ř., uvádí zmáteční stížnost, že tu jde pouze o podvod dle §§ 197, 201 c) tr. zák. a sice vzhledem ku ceně, jež sice převyšuje 50 K, nikoliv však 200 K; pouze o přestupek podvodu. Než sluší přisvědčiti názoru rozsudku, že skutek stěžovatelův opodstatňuje skutkovou podstatu krádeže. Totožnost pytle švestek, jež si obžalovaný osvojil, s pytlíkem, jenž ztratil se z vagonu, nemůže, hledíc ku zjištění rozsudku a předpisům §§ 258, 288 č. 3 tr. ř. býti brána s úspěchem v pochybnost stížností, uplatňující toliko hmotné důvody zmátečnosti. Tu pak, ať již pytel z vagonu vypadl, ať již vynesen a u plotu nádraží uložen byl nějakým neznámým pachatelem v úmyslu zlodějském, vždy byl, jak soud nalézací právem za to má, v moci železniční správy, pokud byl na nádraží, plotem ohraženém. Právě ohradou nádraží brání správa železniční přístupu nepovolaných osob do nádraží a vykonává tím držbu věcí uložených tam ať již s jejím vědomím či bez něho, to tím spíše, ježto předpisuje vlastním zřízencům, ku přístupu jedině oprávněným, by předměty tam nalezené odevzdali nadřízenému úřadu. Proto právem shledal soud nalézací ve skutku stěžovatelově zločin krádeže, nikoliv přestupek podvodu.